

Kanne 26.1.2022 – Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio

(Asia T-56/22)

(2022/C 158/13)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta (asiamiehet: L. Baxter ja barrister T. Buley)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan vastaajan täytäntöönpanopäätöksen (EU) N:o 2021/2019⁽¹⁾ siltä osin kuin siinä jätetään Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle tiettyihin kantajan nimeämien maksajavirastojen Euroopan maatalouden tukirahastolle (maataloustukirahasto) ja Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastolle (maaseuturahasto) ilmoittamiin menoihin liittyvät määrät esitetyn ”aktiiviviljelijä – etuyhteydessä olevat yhtiöt” määritelmän puutteellisuutta koskevan perusteen vuoksi
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa yhteen ainoaan kanneperusteeseen, joka perustuu siihen, että vastaajan omaksuma tulkinta asetuksen (EU) N:o 1307/2013⁽²⁾ 9 artiklan 2 kohdasta on virheellinen. Kantajan mukaan asetuksen (EY) N:o 1307/2013 9 artiklan 2 kohta koskee vain suoria tukia viljelijöille (sellaisena kuin viljelijät on määritelty edellä mainitun asetuksen 4 artiklassa), jotka itse hallinnoivat merkityksellistä infrastruktuuria tai palveluja. Kantaja väittää, että vastaaja on tehnyt virheen, koska

- i. asetuksen (EU) N:o 1307/2013 9 artiklan 2 kohdan sanamuoto ja tarkoitus eivät johda siihen, ettei viljelijälle saa myöntää tukia, pelkästään sen vuoksi, että joku etuyhteydessä oleva yhteisö harjoittaa kyseisessä artiklassa tarkoitettuun tukeen oikeuttamattomien toimintojen luetteloon kuuluvaa toimintaa
- ii. komission asetuksen N:o 1307/2013 9 artiklan 2 kohdasta omaksumalle tulkinnaalle, joka ei ole kyseisen artiklan tavoitteiden mukainen, ei ole mitään tavoitesidonnaista tai teleologista perustaa.

⁽¹⁾ EUVL 2021, L 413, s. 3.

⁽²⁾ Yhteisen maatalouspolitiikan tukijärjestelmissä viljelijöille myönnettäviä suoria tukia koskevista säännöistä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 637/2008 ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 73/2009 kumoamisesta 17.12.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1307/2013 (EUVL 2013, L 347, s. 608).

Kanne 16.2.2022 – Korporaciya ”Masternet” v. EUIPO – Stayer Ibérica (STAYER)

(Asia T-85/22)

(2022/C 158/14)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset ja muut osapuolet

Kantaja: ZAO Korporaciya ”Masternet” (Moskova, Venäjä) (edustaja: asianajaja N. Bürglen)

Vastaaja: Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO)

Muu osapuoli valituslautakunnassa: Stayer Ibérica, SA (Pinto, Espanja)

Menettely EUIPO:ssa

Riidanalaisen tavaramerkin haltija: Muu osapuoli valituslautakunnassa

Riidanalainen tavaramerkki: EU-tavaramerkiksi rekisteröity sanamerkki STAYER EU-tavaramerkki nro 9 498 395

EUIPO:ssa käyty menettely: Mitättömyysmenettely

Riidanalainen päätös: EUIPO:n ensimmäisen valituslautakunnan 16.12.2021 asiassa R 932/2021-1 tekemä päätös

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa riidanalaisen päätöksen
- velvoittaa EUIPO:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kanneperusteet

- Neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 15 artiklan rikkominen.

Kanne 25.2.2022 – Unkari v. komissio

(Asia T-104/22)

(2022/C 158/15)

Oikeudenkäyntikieli: unkari

Asianosaiset

Kantaja: Unkari (asiamiehet: M.Z. Fehér ja G. Koós)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa 14.12.2021 tehdyn komission päätöksen, jossa oli kyse hakemuksesta GESTDEM 2021/2808, jolla pyrittiin vahvistamaan mahdollisuus tutustua Unkarista peräisin oleviin asiakirjoihin, ja jossa arvioitiin uudelleen väitteet, joilla Unkari vastusti näiden asiakirjojen luovuttamista.
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio on riitautetulla päätöksellään osittain hyväksynyt oikeuden saada tutustua hakijan vaatimuksen kohteena olleisiin asiakirjoihin siitä huolimatta, että Unkarin viranomaiset olivat nimenomaisesti vedonneet asetuksen N:o 1409/2001 (¹) 4 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuun poikkeukseen päätöksentekomenettelyn suojaamiseksi, minkä komissio oli hyväksynyt tässä nimenomaisessa tapauksessa aina vahvistushakemukseen saakka.